

Завжди наші парафіяни

оновлюючи нашу надію в Христі

Пастирський лист про
піклування про хворих і
вмираючих

Папа Франциск пише
у своєму Посланні на
32-й Всесвітній день
хворого 2024 року:

«У цей час епохальних змін ми, християни, зокрема покликані прийняти сповнений співчуття погляд Ісуса. Дбаймо про тих, хто страждає і є самотніми, можливо, маргіналізованими і відкинутими. Завдяки любові одне до одного, яку Господь Христос дарує нам у молитві, особливо в Євхаристії, лікуймо рани самотності та ізоляції. Таким чином, ми сприятимемо боротьбі з культурою індивідуалізму, байдужості та марнотратства і підсилюватимемо культуру ніжності та співчуття».

Вступ

Входячи у Ювілейний рік 2025, Папа Франциск нагадує нам, що всі ми є «Паломниками надії». Тема Ювілейного року закликає нас оновити нашу надію в Христі. Попри війни, пандемії, бідність, а також спантеличеність та страх, які пронизують суспільство, Ісус пропонує спасіння та любов усім.

Однак буває, що ми відчуваємо себе покинутими та самотніми, навіть у наших родинах і парафіях.

Ініціатива «**Завжди наші парафіяни**», започаткована нашою єпархією з нагоди Ювілейного року, запрошує нас оновити нашу надію в Христі, відновивши пастирську турботу про ізольованих, хворих та вмираючих у кожній парафії.

Особисте запрошення від Христа

У Євангелії від Матвія читаємо:

«Бо голодував Я, і ви дали Мені їсти; спраглий був, і ви напоїли Мене; мандрівником був, і ви прийняли Мене; був нагий, і ви зодягнули Мене; був недужий, і ви відвідали Мене;

у в'язниці був, і ви прийшли до Мене».
Тоді праведники скажуть Йому у відповідь: «Господи, коли ми бачили Тебе голодного й нагодували, або спраглого й напоїли? Коли ми бачили Тебе мандрівником і прийняли, або нагим і зодягнули? Коли ми бачили Тебе недужим або у в'язниці й прийшли до Тебе?»

І Цар відповідь їм: «По правді кажу вам: те, що зробили ви одному з найменших братів Моїх, ви зробили Мені» (Мт. 25:35-40).

Наша відповідь на Христове запрошення жити Євангельським посланням у Церкві відома як діла милосердя для тіла. Ці діла милосердя спрямовані на задоволення фізичних потреб хворих, бідних і потребуючих серед нас: нагодувати голодних, напоїти спраглих, зодягнути нагих, дати притулок мандрівникам, відвідати хворих, відвідати ув'язнених і поховати померлих.

Втілення справ милосердя

Завжди наші парафіяни – це практичний спосіб здійснювати діла милосердя, проявляючи доброту та любов до наших парафіян, які є літніми людьми вдома чи у доглядових центрах, а також до тих, хто молодший, але хворий або переніс операцію й перебуває на шляху до одужання.

Потреба є однаковою. Чи вони відсутні у своїй парафії на одну чи дві неділі, чи взагалі більше не можуть відвідувати богослужіння, вони залишаються *Завжди нашими парафіянами*. Як постійних членів Тіла Христового, їх не можна забувати чи залишати. Якщо вони не можуть прийти до церкви, щоб почути Слово Боже чи прийняти Святу Євхаристію, тоді Церква повинна йти до них. Це наш християнський обов'язок – забезпечувати їм постійну пастирську опіку. Цю місію сам Христос довіряє нам сьогодні у житті Церкви.

Приклад

Роздумуючи над тим, чи відповідатиме ця ініціатива конкретним потребам наших вірних, я поділився цією пропозицією з кількома людьми – як духовенством, так і мирянами. Серед них був Андрій.

Я розповів Андрію, що наші священники та парафії роблять чудову роботу, відвідуючи хворих і тих, хто не може виходити з дому, особливо докладаючи зусиль під час Різдва та Великодня. Але я переймався тим, що в період між візитами наші парафіяни можуть відчувати себе забутими. Мене хвилювало питання: чи можна знайти спосіб, щоб їх відвідували хоча б раз на тиждень – священник або інший член парафії, у неділю чи будь-який інший день? Ми б приносили їм Святе Причастя, молилися разом із ними, залишали їм парафіяльний бюлетень, ділилися новинами та подіями парафії. Одним словом, ми б стали для них справжнім зв'язком із місцевою парафією, обличчям Церкви, обличчям Христа, який регулярно приходить до них.

Пам'ятаю реакцію Андрія. Довго він мовчав. Спершу я подумав, що ідея йому не сподобалася. Тоді він промовив: *«Владико, мій тато хворіє на діабет і, ймовірно, скоро втратить ноги. Хоча під час тижня він отримує професійний догляд, у вихідні головною опікункою є мама. Мама і тато не були в церкві вже кілька років. Але найбільше болить те, що за всі ці роки ніхто з їхньої парафії не відвідав їх, навіть не зателефонував. Владико, це чудова ідея!»* Тоді він заплакав. І я теж.

Проте я не зупинився: *«Андрію, я знаю, що ти живеш за кілька годин їзди від батьків, але чи міг би ти взяти на себе обов'язок регулярно їх відвідувати, привозити Святу Євхаристію з дозволу місцевого священника? І чи міг би ти зробити те саме для когось у своїй місцевій парафії щотижня? Чи зміг би ти взяти на себе цей обов'язок, скажімо, на два чи три місяці, а тоді переосмислити потребу?»* Андрій, з усмішкою на обличчі, відповів: *«Звичайно»*.

Є багато людей, як батьки Андрія, які чекають, щоб хтось із їхньої парафії регулярно їх відвідував. Більшість із них усе ще чекає. Ми **МОЖЕМО** зробити щось краще! **Завжди наші парафіяни.**

Нам потрібна армія

Те, що ми пропонуємо, не буде легким, але можливим. Нам потрібна армія волонтерів, які виконують місію Христа. Як Церква Воїнствующа, ми можемо і повинні сформувати цю армію. Дорослі волонтери, під керівництвом священника та парафіяльної пастирської ради, навчені служінню вдома та в доглядових центрах, стануть армією парафіяльних пастирських працівників. І нам потрібно багато таких волонтерів – якомога більше. У менших та сільських громадах – можливо, чотири чи п'ять підготовлених волонтерів, у середніх і великих парафіях – десять, двадцять або більше.

Необхідною є готовність людей взяти на себе зобов'язання на кілька місяців або довше. Ці люди об'єднуються в пари, щоб відвідувати двох або трьох парафіян щотижня, не обов'язково в неділю, приносячи їм Святе Причастя за їхнім проханням, проводячи час у молитві та розмові. Добровольці-парафіяльні пасторальні працівники після цього беруть перерву і можуть відновити своє служіння пізніше. Нам потрібна армія – Божа армія!

Обов'язки

Серед основних обов'язків парафіяльних пасторальних служителів:

- Щотижневі відвідування у неділю або в інший день тижня.
- Щотижневий телефонний дзвінок, якщо візит неможливий.
- Робота в парах, щоб сприяти розмові та захистити вразливих осіб.
- Проведення часу з літніми людьми та молодими парафіянами, які не можуть регулярно відвідувати церкву або взагалі не мають такої можливості.
- Відвідування тих, хто одужує після хвороби або операції, вдома чи в лікарні.
- Принесення Святого Причастя за проханням.
- Спільна молитва на вервиці, Ісусової молитви чи інших відповідних молитов.
- Читання недільного Євангелія або Апостола.
- Передача парафіяльного бюлетеня та новин парафії.
- Запрошення членів родини та сусідів до участі.
- Організація візиту священника за потреби для сповіді, пасторального візиту чи Таїнства Оливопомазання.

Навчання та ресурси

Парафіяльні пасторальні працівники проходять навчання у своїй місцевій парафії щодо пасторальної опіки в домівках, медичних центрах і лікарнях відповідно до місцевих умов та потреб служіння. Єпархіальний офіс у справах сім'ї та життя, за підтримки досвідчених капеланів лікарень та медичних працівників, пропонуватиме семінари та постійну підтримку пасторальним працівникам.

Існує кілька корисних ресурсів для початку цього служіння:

- **Практичний довідник та ресурсний посібник для пасторальних відвідувачів** (Архієпархія Вінніпегу, 2007) – чудовий ресурс про те, що таке пасторальна опіка; служіння присутності; особливості служіння літнім людям, тим, хто страждає на деменцію, помираючим, тим, хто переживає втрату, тощо; молитви для пасторальних працівників; список порад для ефективного служіння.
- **Горизонти надії: Інструментарій для католицьких парафій щодо паліативної опіки** – виданий Канадською Конференцією Католицьких Єпископів ресурс, присвячений стражданню та завершенню життя.

З огляду на специфіку цього служіння, пасторальні працівники будуть навчатися відповідно до вимог *Безпечного середовища та захисту дітей, молоді та вразливих осіб*, щоб забезпечити їхню безпеку та безпеку інших.

Висновок

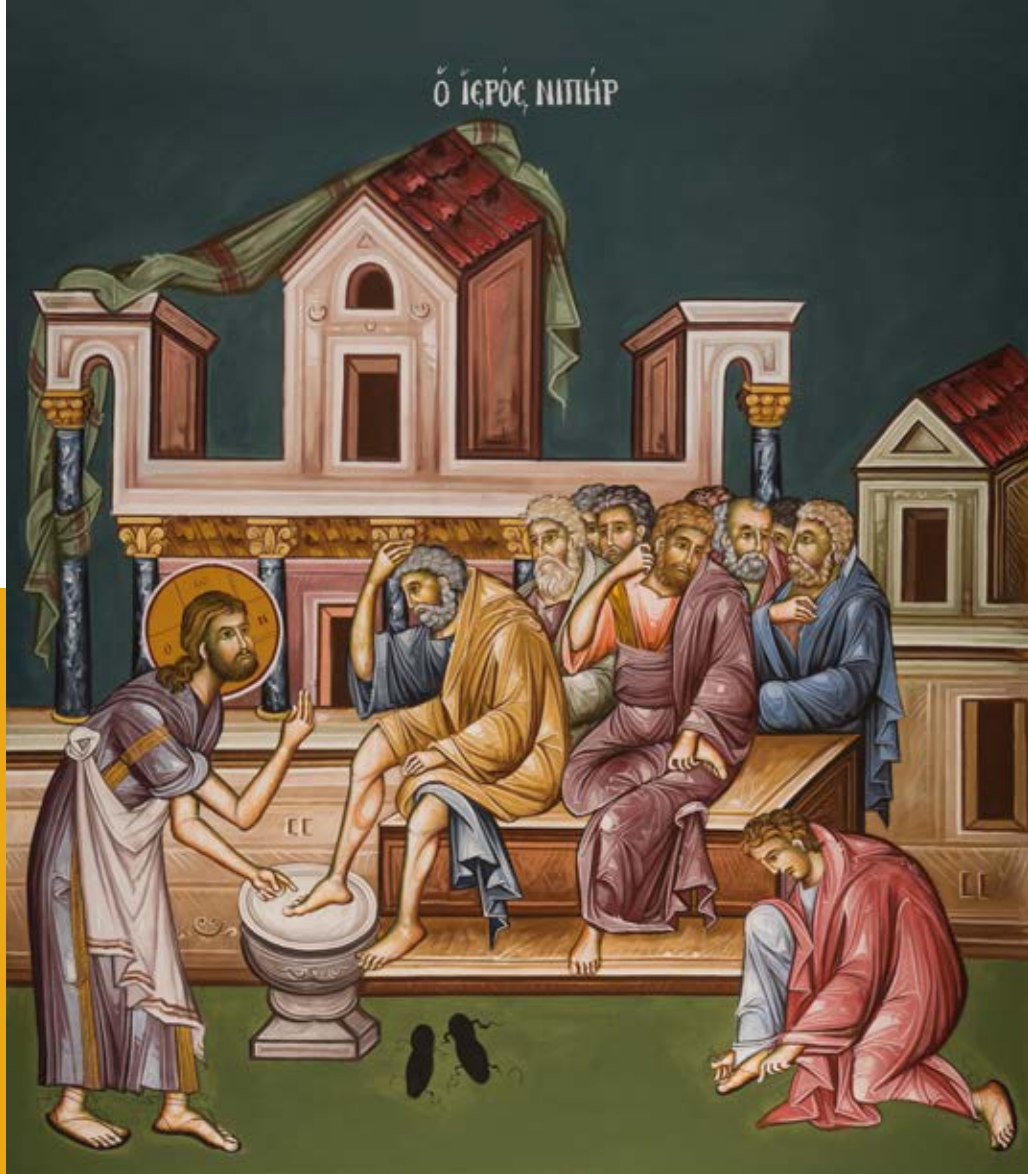
Логотип Ювілейного року зображає чотири стилізовані постаті, які представляють людство з чотирьох куточків землі. Ці постаті обіймають одна одну, символізуючи солідарність і братерство, які повинні об'єднувати всі народи. Постаць на передньому плані тримає хрест – знак віри та надії.

Ювілейний Рік 2025, **Паломники Надії**, надає нам унікальну можливість відновити нашу відданість і служіння тим парафіянам, які не можуть регулярно або зовсім не мають змоги відвідувати церкву. Проте вони завжди залишаються нашими парафіянами – **Завжди Наші Парафіяни.**

Служімо їм новими способами, будучи Обличчям Христа і Обличчям Церкви, дозволяючи Божій благодаті діяти у святості серця.

Завжди Наші Парафіяни!

Молитва Папи Франциска за хворих і тих, хто страждає

Хворі, вразливі та бідні є в центрі Церкви; вони також повинні бути в центрі нашої людської турботи та пасторальної уваги. Нехай ми ніколи не забуваємо про це! І давайте довіримо себе Пресвятій Богородиці, Здоров'ю Хворих, щоб вона заступилася за нас і допомогла нам бути майстрами близькості та братерських стосунків.

(Послання Його Святості Папи Франциска з нагоди 32-го Всесвітнього дня хворого, 2024)

Always Our Parishioners: Renewing Our Hope in Christ, Pastoral Letter on Caring for the Sick and the Dying, Bishop David Motiuk, February 2, 2025, Feast of the Encounter of Our Lord and Saviour Jesus Christ © Ukrainian Catholic Eparchy of Edmonton 2025. All rights reserved. www.eeparchy.com